

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. J.**, bytem, zastoupen JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 4, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2012, č. j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané Krajským úřadem Jihomoravského kraje ze dne 26.7.2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 21.5.2012, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000,-Kč za přestupek dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. k), zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. A dále mu byla tímto rozhodnutím uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 7.9.2011 kolem 10:35 hod v Brně na ulici jako řidič užil motorové vozidlo tov. zn., r.z., ačkoliv nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem – vozidlo mělo zatemněná přední boční skla na propustnost zjevně nižší než 70%, čímž porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Za uvedený přestupek mu byla nejprve příkazem ze dne 9.11.2011 uložena pokuta ve výši 2.500,-Kč. Po podání odporu byla věc projednaná před odborem dopravněsprávních činností Magistrátu města Brna a dne 21.5.2012 bylo vydáno rozhodnutí, kdy bylo konstatováno, že se žalobce shora uvedeného

přestupku dopustil a byla mu uložena pokuta ve výši 2.000,-Kč a povinnost uhradit paušální částku 1.000,-Kč na náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 26.7.2012 zamítnuto a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrzeno. S uvedeným rozhodnutím však žalobce nesouhlasí. Tvrdí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které trpí takovými vadami při provádění důkazů, které musí mít za následek nesprávně zjištěný skutkový stav a chybné právní posouzení věci. Fotodokumentace vozidla a výpověď policisty nejsou důkazem, který by prokázal, že přední boční skla předmětného vozidla měla propustnost zjevně nižší než 70%. Tato skutečnost nebyla prokázána žádným objektivním měřením atestovaným přístrojem. Ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ukládá správnímu orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nelze proto vycházet pouze z tvrzení fyzické osoby, která dle subjektivního posouzení hodnotí fyzikální veličinu. Argumentace, že se jedná o vizuální pohled příslušníka policie a tudíž je toto dostačujícím důkazem, je nepřijatelná. Tím, že při dopravní kontrole nebylo provedeno řádné měření a z takto zjištěného výchozího stavu věci správní orgány vycházely při posouzení věci, došlo k porušení Ústavou zajištěného práva na spravedlivý proces. Rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně vykazuje nedostatky v skutkových zjištěních, které byly nesprávně vyhodnoceny. Navrhoval proto, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v žalobě žalobce uvádí v podstatě totožné skutečnosti jako v podaném odvolání, resp. již v samotném řízení před správním orgánem I. stupně, kdy rozporuje zjištění správního orgánu, namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav a tvrdí, že v tomto případě bylo nezbytné provést měření atestovaným přístrojem, bez toho nelze zjistit řádně skutkový stav. S těmito námitkami se žalovaný důsledně vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí, na něž odkázal stran žalobních námitek na odůvodnění předmětného rozhodnutí. Shrnuje, že má nadále za to, že v průběhu řízení o přestupku byly shromážděny dostatečné podklady tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, kdy z těchto podkladů má za prokázáno, že se žalobce naříkaného přestupkového jednání dopustil.

S žalobcem bylo vedeno řízení pro přestupek dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona. Tohoto přestupku se měl obviněný dopustit porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, dle něhož je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Aby bylo možné uznat žalobce vinným uvedeným přestupkem, muselo být tedy v řízení prokázáno, že jako řidič užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

Že předmětné vozidlo řídil žalobce, bylo v průběhu řízení bezpečně zjištěno, kdy tento byl jako řidič vozidla rz. zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, které při kontrole předložil svůj řidičský i občanský průkaz, žalobce sám v průběhu řízení nerozporoval, že byl řidičem daného vozidla, naopak toto doznal.

Skutečnost, že předmětné vozidlo nesplňuje technické podmínky, byla také zcela jednoznačně prokázána, a to zejména z doložené fotodokumentace vozidla.

Dle ust. § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb., v platném znění, je závadou v zasklení vozidla, ohrožující bezpečnost na pozemních komunikacích, vždy zatemnění

čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75% nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70%.

Z fotodokumentace vozidla, která je součástí spisu, je zřejmé, že vozidlo má zatemněná přední boční skla v takové míře, že do vozidla není vůbec vidět. Totéž potvrdil ve svědecké výpovědi také pprap. L. V., který s obviněným přestupek řešil na místě.

Žalovanému je z úřední činnosti známo, že limitní zatemnění pro přední boční skla (propustnost nesmí být nižší než 70%) se blíží při běžném pohledu sklu čirému. Naopak zatemnění, kdy řidič není ve vozidle vůbec vidět (resp. do vozidla není vůbec vidět), odpovídá propustnosti 15 – 20% a je nad jakoukoliv pochybnost (tj. není nutno provádět optická měření), že takové zatemnění neodpovídá příslušným předpisům. Při pohledu na vozidlo řízené obviněným, kdy přes zatemnění není do vozidla vůbec vidět, je tedy zcela zjevné, že přední boční skla byla zatemněna nad povolený limit. Tuto skutečnost tak není třeba dále dokazovat použitím příslušných měřidel, jak navrhoval žalobce. Tento důkaz by byl zcela nadbytečný, neboť skutečnost, že přední boční skla na vozidle jsou zatemněna nad povolený limit, je zcela zjevná [ve smyslu ust. § 36 odst. 3 písm. b) vyhl.č. 341/2002 Sb., v platném znění]. Žádný právní předpis nestanoví, že pro prokázání dané skutečnosti je obligatorní provedení měření příslušným přístrojem, toto tvrzení žalobce tak není důvodné, kdy k provedení důkazu lze dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. V tomto případě pak bylo vycházeno zejména z listinného důkazu – fotodokumentace vozidla a důkazu svědeckou výpovědí. Z podkladů obsažených ve spise a provedených důkazů, zejména fotodokumentace vozidla, má žalovaný stav věci relevantní pro rozhodnutí za bezpečně zjištěný, kdy o tom, že zatemnění předního bočního skla u vozidla řízeného žalobcem bylo v tomto případě na propustnost zjevně nižší než 70%. Skutečnost, že do vozidla není předními bočními skly vůbec vidět, tj. tato skla jsou zatemněna na minimální propustnost (zjevně nižší než 70%), je objektivně vnímatelná lidským zrakem, v tomto případě byla tato okolnost zjevná i z pořízené fotodokumentace, bez nutnosti užití zvláštních přístrojů či podrobných technických znalostí v tomto směru. Pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku je postačující zjištění, že propustnost daných skel byl zjevně nižší než 70%, což bylo bezpečně zjištěno, konkrétní míra propustnosti, která by byla zjištěna atestovaným měřidlem (zda byla propustnost 15, 20 či 30%) není z hlediska posouzení odpovědnosti žalobce za daný přestupek zásadní, proto nebylo nezbytné provádět v daném případě další dokazování – měření propustnosti atestovaným přístrojem.

Žalovaný trval na tom, že v řízení byly ze shromážděných podkladů bezpečně zjištěny všechny okolnosti relevantní pro rozhodnutí (tj. že žalobce užil jako řidič vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem – přední boční skla byla zatemněna na propustnost zjevně nižší než 70%), stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, řízení bylo zahájeno v souladu s právními předpisy, žalobce byl náležitě poučen o svých právech, která mu bylo umožněno realizovat, v řízení předcházejícím vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl žalobce zkrácen ve svých právech. Rozhodnutí žalovaný náležitě odůvodnil dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Úvahy týkající se právního posouzení zjištěného skutkového stavu žalovaný podrobně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na něž odkázal a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z připojeného správního spisu bylo zjištěno, že 7.9.2011 oznamovalo Městské ředitelství policie Brno, Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, že J. J., nar. tohoto dne v 10:35 hod na ulici ... se při řízení vozidla dopustil jednání majícího znaky přestupku tím, že užil technicky nezpůsobilé vozidlo k provozu. Porušil ust. § 51/1a) zákona č. 361/2000 Sb., čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Řidič nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a proto je věc oznamována dle § 58 odst. 1 zák.č. 200/1990 Sb., správnímu orgánu. (Folie na předních bočních sklech s propustností menší než 70%, bez atestu, typový list nepředložil). V kolonce vyjádření řidiče uvedeno, že řidič se nevyjádřil a oznámení nepodepsal, pod tím podpis pprap. V. a číslo jeho služebního průkazu. Zatím pak následují 4 černobílé fotografie uvedeného vozidla reg. zn.

Dále bylo zjištěno, že správní orgán nejprve vydal Příkaz, do něhož podal žalobce odpor, v něm uvedl, že vozidlo není jeho majetkem, pouze ho převážel, vozidlo mělo platný technický průkaz, který byl pro žalobce jednoznačným faktem, že je vše v pořádku. O procentech v zatmavených sklech nikdy neslyšel, v tomto autě jel vícekrát jako spolujezdec a byl přitom svědkem kontroly vozidla dopraví policií a zatmavení skla nikdo neřešil. Pokuta je také neúměrně vysoká.

Poté správní orgán pokračoval v řízení, nařídil ústní projednání přestupku, ke kterému se dostavil žalobce a byl předvolán i svědek, policista V., který kontrolu vozidla prováděl. Žalobce sám zopakoval, to co uvedl do odporu proti Příkazu.

Svědek L. V. po řádném poučení svědka uvedl, že uvedeného dne měl společně se dvěma kolegy hlídkovou činnosti ve vozidle v barvách PČR na ulici před Městským státním zastupitelstvím se zaměřením na jízdu na červenou na přilehlé křižovatce. Jeden z kolegů stál u této křižovatky a informoval zbývající dva prostřednictvím radiostanice o vozidlech, jejichž řidiči jsou podezřelí ze spáchání přestupku. Vzpomíná si, že je informoval o vozidle, které projíždělo křižovatkou, směrem k ulici a mělo mít zatmavená skla. Svědek společně s kolegou na ulici před MSSZ vozidlo zastavily. Přestupek s řidičem řešil svědek. Vzpomíná si, že vozidlo mělo zatmavená skla – přední boční, propustnost světla byla evidentně nižší než 70%. Odhaduje, že propustnost předmětných skel byla kolem 15%. Do vozidla na řidiče ani osádku nebylo vůbec vidět. Uvedl k tomu, že problematice zatmavení skel se věnuje dlouhodobě a poměrně často jí řeší. Od řidiče si vyžádal příslušné doklady, seznámil ho s tím, čeho se měl dopustit. Problematiku mu docela obsáhle vysvětlil. Řidič nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, svědek proto sepsal oznámení přestupku, řidič se k němu nechtěl vyjádřit a ani ho nepodepsal. Uvedl, že chce, aby věc byla postoupena správnímu orgánu. Dále uvedl, že mezi sklem a folii nebyl umístěn atest, řidič u sebe neměl typový list o tomto zatmavení (od řidiče jej vyžadoval).

Dále je na konci protokolu o jednání uvedeno, že svědek V. správnímu orgánu předal flash disk s barevnými fotografiemi – celkem 5 ks, na kterých je zachyceno vozidlo, které řídil obviněný. Obviněnému bylo umožněno tyto fotografie shlédnout. Fotografie nebyly vytisknuty, neboť správní orgán nemá k dispozici barevnou tiskárnu a jejich černobílé verze jsou založeny ve spise.

Poté vydal Magistrát města Brna rozhodnutí 21.5.2012 pod sp. zn.:, kdy rozhodl tak, že žalobce je vinen, že dne 7.9.2011 kolem 10:35 hod v Brně na ulici jako řidič užil motorové vozidlo tov. zn. ..., r.z., ačkoliv nesplňoval podmínky stanovené zvláštním

právním předpisem – vozidlo mělo zatemněná přední boční skla na propustnost zjevně nižší než 70%. Uvedeno, že svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), se změnil pozdějších předpisů a dopustil se přestupku dle ust. § 125c odst. 1, písm. b) zák.č. 361/2000 Sb).

V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedeno, že skutečnost, že v provozu na pozemních komunikacích bylo obviněným užito vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené vyhláškou č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, konkrétně ust. § 36 odst. 3 písm. b) byla prokázána fotodokumentací vozidla a výsledkem svědka V. Uvedeno, že na základě provedených výše popsanych důkazů, které správní orgán hodnotil dle ust. § 50 a násl. správního řádu, přičemž pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl účastník řízení, při jejich posuzování jak každého zvláště, tak všech v jejich vzájemné souvislosti, dospěl správní orgán k jednoznačnému závěru, že obviněný při účasti na provozu na pozemních komunikacích užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, zde vyhláškou Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2002 Sb., a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Správní orgán uvedl, že při hodnocení zavinění dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, jelikož ve správním řízení úmyslné zavinění nevyšlo najevo. K naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zavinění z nedbalosti postačuje.

Pokud jde o toto rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, žalobci byla uložena za toto přestupkové jednání pokuta v částce 2.000,-Kč a správní orgán uvedl, že v příkazním řízení rozhodl o uložení pokuty ve výši 2.500,-Kč. Po důkladném zvážení všech relevantních okolností případu rozhodl o uložení sankce v polovině zákonné sazby, tedy ve výši 2.000,-Kč, přičemž přihlédl k tomu, že obviněný vozidlo v danou dobu jako řidič převážel a v řízení nebylo prokázáno, že by závadný (technický) stav vozidla způsobil. Dále přihlédl k tomu, že uvedeným jednáním došlo k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, nikoliv však ke škodě na jejich zdraví a majetku. Při rozhodování o výši pokuty se dále řídil těmito úvahami: povinností správního orgánu ukládajícího pokutu je přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. V těchto případech správní orgán při zjišťování osobních a majetkových poměrů vychází z údajů doložených samotným účastníkem řízení a nelze-li takto získat informace o stavu majetku účastníka řízení a o jeho příjmech, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem. S přihlédnutím ke skutečnosti, že obviněný hodnověrným způsobem nijak nedoložil své osobní a majetkové poměry a dále s přihlédnutím k tomu, že uložená pokuta dle názoru správního orgánu není likvidační, tedy nepřiměřená, neboť sama o sobě není způsobilá přivodit reálné riziko, že se obviněný, případně i jeho rodina na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží, rozhodl správní orgán o uložení pokuty tak jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí s poukazem na skutečnost, že z hlediska dosažení účelu a smyslu sankce, z hlediska individuální a generální prevence, musí být uložena pokuta citelným zásahem do majetkové sféry pachatele.

S uvedeným rozhodnutím žalobce nesouhlasil, žalovaný pak rozhodnutím sp. zn.: č.j. ze dne 26.7.2012 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Brna potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že

bez důvodných pochybností bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady pro zjištění relevantního skutkového stavu, kdy tyto plně prokazují, že obviněný se přestupku, o němž je vedeno řízení, dopustil. Bylo rozhodováno na základě uvedených podkladů: Oznámení přestupku, včetně fotodokumentace vozidla, výpis z EKŘ obviněného, vyjádření obviněného v průběhu řízení (v podaném odporu i při ústním jednání), svědecké výpovědi pprap. L. V. a kopie osvědčení o registraci vozidla (část II.), kterou do spisu doložil obviněný.

Že předmětné vozidlo řídil obviněný, bylo v průběhu řízení bezpečně zjištěno. Obviněný byl jako řidič vozidla r.z..... zastaven a kontrolován hlídkou PČR, které při kontrole předložil svůj řidičský i občanský průkaz, jak plyne z oznámení přestupku, které s ním bylo na místě přestupku sepsáno, kde jsou uvedena čísla těchto dokladů. Sám obviněný pak v průběhu řízení nerozporoval, že byl řidičem vozidla, naopak toto doznal. Totožnost řidiče vozidla – obviněného – tak byla bezpečně zjištěna.

Skutečnost, že předmětné vozidlo nesplňuje technické podmínky, byla také zcela jednoznačně prokázána, a to zejména z doložené fotodokumentace vozidla. Z fotodokumentace vozidla, která je součástí spisu, je zřejmé, že vozidlo má zatemněna přední boční skla v takové míře, že do vozidla není vůbec vidět. Toto potvrdil ve svědecké výpovědi také pprap. L. V., který s obviněným přestupek řešil na místě. Přitom odvolacímu orgánu je z úřední činnosti známo, že limitní zatemnění pro přední boční skla (propustnost nesmí být nižší než 70%) se blíží při běžném pohledu sklu čirému. Naopak ztemnění, když řidič není ve vozidle vůbec vidět, odpovídá propustnosti 15 – 20% a je nad jakoukoliv pochybnost (tj. není nutno provádět optická měření), že takové zatemnění neodpovídá příslušným předpisům. Při pohledu na vozidlo řízené obviněným, kdy přes zatemnění není do vozidla vůbec vidět, je tedy zcela zjevné, že přední boční skla byla zatemněna nad povolený limit. Tuto skutečnost tak není třeba dále dokazovat použitím příslušných měřidel, jak navrhoval obviněný. Tento důkaz by byl zcela nadbytečný, neboť skutečnost, že přední boční skla na vozidle jsou zatemněna nad povolený limit, je zcela zjevná. Žádný právní předpis nestanoví, že pro prokázání dané skutečnosti je obligatorní provedení měření příslušným přístrojem, toto tvrzení obviněného tak není důvodné. Pokud pak obviněný namítá, že není majitelem předmětného vozidla, nejedná se o skutečnost relevantní pro posouzení jeho odpovědnosti za daný přestupek. Odpovědnost za daný přestupek se váže k řidiči vozidla, nikoliv k jeho majiteli, jak plyne z ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích. I v případě, že obviněný nebyl majitelem vozidla, nejedná se o skutečnost, která by ho zbavovala odpovědnosti za daný přestupek.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále je povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

V daném případě se jedná o vyhlášku Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.

Dle § 36 odst. 3 písm. b) uvedené vyhlášky závadou podle odst. 1 v zasklení vozidla je vždy zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75% nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než je 70%.

Podle § 125 c) odst. 1 písm. k) fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.

Podle § 125 c) odst. 4 písm. f) za přestupek se uloží pokuta od 1.500,-Kč do 2.500,-Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodu 1 a 4 a písm. k).

Žaloba není důvodná.

Skutkové a právní zhodnocení věci.

Zásadní žalobní námitkou v žalobě je, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, tak jak ukládá ust. § 3 správního řádu, neboť dle žalobce fotodokumentace a výpověď policisty nejsou důkazem, který by prokázal, že přední boční skla vozidla, které žalobce řídil, měla propustnost zjevně nižší než 70%.

S tímto názorem žalobcem uvedeným v žalobě se však soud neztotožňuje.

Žalobce nepopírá, že dne 7.9.2011 byl stavěn hlídkou policie ke kontrole vozidla r.z., které v daný okamžik řídil. Nepopíral ani, že vozidlo mělo zatemnělá přední boční skla, namítal však, že pouze vizuálním pohledem policistou, se nedalo zjistit, že by propustnost světla byla nižší než 70%, neboť přesně tuto skutečnost zde zjistit pouze měřením k tomu určeným přístrojem.

Soud však toto stanovisko žalobce nesdílí a má za to, že výpovědi svědka, který také pořídil fotografie, jež byly v barevné podobě předloženy žalobci k nahlédnutí ve správním řízení a v černobílé podobě jsou založeny ve správním spise, byla zjištěna skutečnost, že propustnost nižší než 70% byla prokázána. Svědek sám zdůvodnil, proč propustnost byla evidentně nižší než 70%, odhadoval ji na 15% a zdůvodnil to tím, že do vozidla nebylo vůbec vidět a v případě, že by propustnost byla vyšší než 70%, by tomu tak nebylo. Uvedl, že problematice zatmavení skel u vozidel se dlouhodobě věnuje a často tuto problematiku také řeší.

Soud dospěl k závěru, že z výpovědi policisty i z pořízených fotografií policistou se dalo zcela jednoznačně usoudit, že propustnost byla evidentně nižší než 70%, když tato skutečnost byla vysvětlena svědkem – policistou, který běžně ve své praxi se touto problematikou zabývá a takováto přestupková jednání řeší. Tedy zdaleka se nejednalo o jeho první případ, zvláště pak, když z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že i tomuto orgánu (jedná se o odbor dopravy žalovaného) je z úřední činnosti známo, že pokud jde o limitní zatemnění pro přední boční skla (když propustnost není nižší než 70%), se blíží při běžném pohledu sklu čirému, naopak ztemnění skel, kdy řidič není ve vozidle vůbec vidět, odpovídá propustnosti 15-20%.

V daném případě tedy z výpovědi svědka i předložených fotografií vyplývá silné zatemnění skel, z výpovědi svědka vyplývá, že za takto zatemněnými skly řidiče nebylo vůbec vidět a takovéto zatemnění odpovídá propustnosti zhruba 15%.

Pro přestupkové jednání, popsané ve výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, není rozhodující, zda propustnost byla např. 15 % nebo 20%, tedy nemuselo dojít k naprosto přesnému změření propustnosti k tomu určeným přístrojem, neboť závadou

v zasklení vozidla je vždy v případě předního bočního skla zatemnění na propustnost nižší 70%, a to v daném případě evidentně bylo.

Soud má tedy skutkový stav za řádně zjištěný správním orgánem I. stupně i žalovaným v souladu s ust. § 3 správního řádu a není v daném případě rozhodující, že žalobce pouze vozidlo převážel, nebyl jeho vlastníkem, neboť uvedené přestupkové jednání se vždy váže k řidiči vozidla, což v době, kdy žalobce byl kontrolován policisty a sděleno mu, jakého se dopustil přestupkového jednání, žalobce byl.

Soud se ztotožňuje s tím, že uvedené přestupkové jednání je jednáním, kde přestupek byl spáchán z nedbalosti, a to zřejmě z nedbalosti nevědomé (§ 4 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona – přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrožit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). K uvedenému přestupkovému jednání však postačuje, že bylo spácháno z nedbalosti.

Soud tedy uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn správním orgánem I. stupně i žalovaným náležitě a byl také správně právně zhodnocen a také sankce byla uložena v souladu se zákonem.

Žaloba tedy důvodná není a jako takovou ji soud dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu tedy nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, ten ve věci měl úspěch, náklady řízení mu však kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. července 2013

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová